

ԱՊՐԻԼ 24

«Սև եղ զիս ի մեջ դասին,
 եւ այն լի եր ոսկերօք մարդկան»:
 (ԵԶԵԿԻԷԼ)

Ա

Զունիմ բըլուր իմ ոսփերուն,
 Ոչ ալ երկինք՝ զլիսուս վերել.
 Մըշուսն ի վար կարմիր կապոյս,
 Որ իմ ներկաս կ'ընէ անցեալ,
 Աւազն ինչպէս ջուրի ափին,
 Ինկեր փռուեր է իմ հոգին
 Գալարին պէս մագաղաթի,
 Ընդունելու ժամանակէն,
 Բաներ՝ որոնք անուն չունին
 Տառապանքին ու արիւնին դէմն իմ ցեղին.
 Բայց եղեր են ու ապրեր հոն,
 Ապա ինկեր, դիակ դիակ,
 Զուրի ափին, հովի բերնին,
 Հէֆեաթ մ'ինչպէս, սրտում, անգութ:

Միջոցին մէջ՝ անուրջ, հեռո՛ւն,
 Զեռք մը կախարդ, ձեռք մը կարմիր,
 Իմ աչքերուն կը վերցընէ
 Արիւններէն, աւազներէն գոյնն իր առած
 Ժամանակէն բայց անվըրպար,
 Վարագոյր նոր, վարագոյր հին,
 Ծալն իր փրօած ալիքներուն՝
 Շէկ աւագին:

Գես է առջիս,
 Որուն կապոյս պարսֆն էր ըլլալ
 Դեղնութեան դէմ այս բոլորին:
 Կարմիր, ներմակ, դեղին գոյներ
 Զայն կը կտրեն,
 Ու խորակուած հայելիին մէջէն ինչպէս,
 Ինծ՝ կ'երեւին արիւնին մէջ արեգակին,
 Բաներ՝ որոնք անուն չունին,

Մասեանին մէջ ժամանակին:
 Երկինքն իջած ուսայն մըն է
 Աւագին դէմ,
 Որ թումբ առ թումբ կը տարածուի,
 Ու կը թըփ ինծի տեսնել,
 Մըռուտին տակ սեւ ու գեղին,
 Շարժն անորոշ ոսկորներու, մարմիններու,
 Ծուէն ծուէն,
 Իրարու մէջ, իրարու դէմ:

Երկինքն անհուն, սառած կամար,
 Ջուրն է մեռել հին գետակին,
 Անխիւս տակ ժամանակին:
 Կ'ըլլան պահեր այս աշխարհէն,
 Ուր մեռելներն անգամ մըն ալ,
 Ա՛հ, կը մեռնին:
 Մեռելութեան մէջն այդ անհուն,
 Աւագն է լոկ որ կը բարձի,
 Ըստղծելու համար ինքզինք:
 Ու կը փակուի իր ալիքէն,
 Իր արգանդէն, բարան բարան,
 Աւագաթաղ ցեղ մը ամբողջ:
 Երկինք տոգոյն վրան մըն է
 Աւագին մէջ:

Եւ աչերուս տեսիլք մ'ինչպէս,
 Հագած աւագ, հագած թախիծ,
 Կը բարձրանան հազար դիակ,
 Հազար ոսկոր:

Հոն է ահա
 Մանուկի մը ոսկերոտին,
 Թօշմած սրցակ շուշաններու.
 Արցունքի տեղ աչերէն իր
 Կ'իջնէ փոշի,
 Կուրծքին վրայ կը փոսանայ
 Տեղը պայտին՝ ձիւնէն զինք
 Մօրը գիրկէն թաղեց ծոցն այս աւագներուն:
 Ան կը նայի անհունին մէջ
 Ու երկնին,

Բայց չեն շարժիր օրթունքներն իր:
 Ձեռքը կամար,
 Դեռ կ'որոնե՛լ ան իր չօրս դին,
 Մայրն հեռաւոր,
 Զոր անծանօթ երկու մարդեր,
 Իրիկուան մէջ այն ահաւոր,
 Առին տարին գետնն անդին:

Քիչ մը հեռուն, քաղաքած շուք,
 Մինչեւ ըստինք գոգն աւազին,
 Երկու թեւեր, երկու ալիք,
 Դեռ կ'որոնեն գիրկէն խլուած
 Իր մէկ հասիկ,
 Գանկը որուն ժայռին վրէպ
 Ձեռք մ'անոպայ:
 Երկու ալիք, երկու թեւեր,
 Կը քաղանան, կը փրփրորին
 Կըմախին դէմ եկող մանկան,
 Ու կը ժայտին անոնք իրար
 Ժպտովն անհուն մեռելներուն:

Ծեր մը կըմախք, շուք քաղաքած,
 Ժամանակէն, տառապանքէն,
 Որ չի նայիր, չըզգար բընա:
 Փրփրէր թխրեղն է իր սիրտին,
 Ցաւերուն դէմն այս աշխարհին,
 Դեռ չըթաղուած այս աւազին:

Ու կը բացուի աւազն անհուն
 Անապատին,
 Եւ կը կանգնին մէկիկ մէկիկ,
 Հազար ոսկոր, հազար կըմախք,
 Ծեր ու մանուկ, կին ու աղջիկ:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

(Շարունակելի՝ 1)

